

Arrest

nr. 106 764 van 16 juli 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 13 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaren van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk 10 september 1992, 24 juli 1966, 15 maart 1971, 20 juli 1995 en 6 oktober 2009.

De verzoekende partijen dienen op 8 februari 2012, met aanvullingen op 9 februari 2012, 29 augustus 2012 en 21 februari 2013, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van

de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 maart 2013, met kennisgeving op 16 maart 2013, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum, van 08.02.2012 en 09.02.2012 werd ingediend en aangevuld op 29.08.2012 en 21.02.2013 door :

G., T. (...) (R.R (...))

*Geboren te Ordzhonikidze op (...)**

En echtgenote:

G., I. (...) (R. R. : (...))

Geboren te Vladikavkaz op (...)

Wettelijke vertegenwoordigers van:

G., Z. (...) geboren te Vladikavkaz op (...)

G., V. (...) geboren te Kortrijk op (...)

En meerderjarige zoon:

G., I. (...) (R.R.: (...))

Geboren te Vladikavkaz op (...)

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving diverse (deel)certificaten van de lessen Nederlands voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en dit staven aan de hand van getuigenverklaringen hun zoon – G.I. (...) - deeltijds studeert en deeltijds werkt en dit staat aan de hand van schoolattesten, een verklaring van de werkgever en diverse loonfiches en een vast contract zou kunnen bekomen bij zijn huidige werkgever, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit op een of andere wijze schade zouden berokkend hebben aan de Belgische staat of aan de gemeenschap dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Hét feit dat hun dochter, Z. (...), en hun meerderjarige zoon, I. (...), hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, en getuigenverklaringen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen: niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing hét land dienden te verlaten. Zij dienden op 26.01.2008 een asielaanvraag in, die op 16.07.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigerig van de subsidiaire, bescherming. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij gezien hun lang verblijf in België geen banden meer hebben in hun land van herkomst en zich er niet meer zouden kunnen aanpassen. Het echter de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar

machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

Eveneens op 11 maart 2013 met kennisgeving op 16 maart 2012 worden aan de eerste verzoekende partij, de tweede verzoekende partij en de overige verzoekende partijen bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) uitgereikt. Dit zijn de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat de eerste verzoekende partij enerzijds en de overige verzoekende partijen anderzijds bij afzonderlijk verzoekschrift, gekend onder de respectievelijke rolnummers 123 218 en 123 248, een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring hebben ingediend tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 maart 2013 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werden verklaard. Aangezien deze beslissing dezelfde akte is en de verzoekende partijen bovendien dezelfde middelen, minstens gelijklopende argumentatie aanvoeren, worden de zaken gevoegd. Ter terechtzitting worden hieromtrent geen opmerkingen geuit.

3. Ontvankelijkheid

De verwerende partij voert met betrekking tot de tweede, derde en vierde bestreden beslissing in beide nota's een exceptie op wegens gebrek aan belang, nu deze beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in een dergelijk geval over een gebonden bevoegdheid beschikt en hij derhalve bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen gehouden zou zijn nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten uit te reiken.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partijen een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

In casu wordt in de tweede, derde en vierde bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoekende partijen onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet vallen.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van dit artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)."

Bijgevolg beschikt de minister c.q. staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

De verzoekende partijen betwisten niet dat zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slagen het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Gelet op de inhoud van de gewijzigde bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en gelet op het feit dat niet blijkt dat de verzoekende partijen over enig verblijfsrecht beschikken, zal de staatssecretaris in casu niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen zich in de situatie zoals beschreven in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevinden, bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing kan de verzoekende partijen in principe dan ook geen nut opleveren. Ter terechtzitting stelt de raadsman van de verzoekende partijen zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat bevelen niet mogen worden ten uitvoer gelegd wanneer deze in strijd zouden zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In beide verzoekschriften wordt in het vierde middel de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM, zodat de ontvankelijkheid in casu dan ook samenhangt met de conformiteit van de tweede, derde en vierde bestreden beslissing en dit artikel van het EVRM. De Raad verwijst naar de bespreking van de vierde middelen onder punt 4.4.3. die voor wat betreft deze bestreden beslissingen als hernomen wordt beschouwd. De betogen kunnen echter geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

4.1.1. In de zaak 123 218 voert de eerste verzoekende partij in haar eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Haar middel luidt als volgt:

“Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaard:

BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van de Fed. Rusland.

(i) Verzoeker en familie hebben een duurzame binding opgebouwd met België en zijn alhier perfect geïntegreerd.

De ouders leerden Nederlands en volgden een integratiecursus.

De dochter studeert heden handel en spreekt perfect Nederlands. Zij heeft geen enkele binding meer met de Fed. Rusland. Zij is trouwens sedert jonge leeftijd in België en is België als haar land gaan beschouwen.

Verzoeker volgt deeltijds onderwijs en zal na het beëindigen van deze opleiding onmiddellijk een vast contract bekomen bij aannemer H. (...).

Het is duidelijk dat indien in leven dat zij nu hebben op het Belgische grondgebied een breuk wordt gemaakt omdat verzoekers hun regularisatievraag zouden dienen in te dienen in de Fed. Rusland dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mede brengt.

Verzoeker en familie vinden hun psychisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied en zijn elke binding met de Fed. Rusland verloren.

(ii) Dient ook nog benadrukt verzoeker en zus momenteel studeren in België. Dit is van primordiaal belang, met het oog op hun toekomstige tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt. Een terugkeer naar de Fed. Rusland zou betekenen dat zijn het huidig schooljaar 2012-2013 niet kunnen afmaken, wat duidelijk hun verdere beroepsperspectieven niet ten goede komt. Verzoeker en zussen zullen na het behalen van hun diploma onmiddellijk aan de slag kunnen op de Belgische arbeidsmarkt, te meer gezien zij perfect Nederlands spreken. Aannemer H. (...) beloofde reeds aan verzoeker dat hij na zijn deeltijds onderwijs onmiddellijk bij hen definitief aan de slag kan. Het abrupt afbreken van hun opleiding, betekent zij bij hun terugkomst naar België hun schooljaar van meet af aan dient over te doen. Wanneer zij dan terug kunnen komen naar België is bovendien onzeker. Mogelijks zullen zij dan ook nog volgend schooljaar 2013-2014 niet tijdig in september kunnen starten, waardoor zij nog eens een trimester missen. Het abrupt afbreken hun opleiding is een zeer moeilijk te herstellen nadeel en dan ook totaal niet verantwoord. Het afmaken van hun opleiding is van primordiaal belang in de huidige maatschappij en werkt bovendien een totale integratie in de hand.

(iii) Tenslotte dient er ook nog op gewezen dat verzoeker en familie in België een gans sociaal leven hebben opgebouwd met Belgen. Verzoeker en familie hebben door hun verblijf in België, hun hecht gezinsleven en sociaal leven in België, hun affectieve band met de Fed. Rusland compleet verloren. Verzoeker en familie hadden geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en hebben zich reeds duidelijk geïntegreerd. Een terugkeer naar de Fed. Rusland zouden het sociaal en gezinsleven van verzoekers ten zeerste verstoren. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terug keer zou ontegensprekelijk artikel 8 van het EVRM schenden. Verzoeker en familie hebben nooit trouwens tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Een terugkeer van verzoeker naar de Fed. Rusland is volledig disproportioneel. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn. Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in de Fed. Rusland. Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. De DVZ nam bovenstaande redenen ten onrechte niet in overweging.

- GEGRONDHEID REGULARISATIEAANVRAAG

Bovendien zijn boven aangehaalde redenen samen in overweging genomen tevens gegronde redenen om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur te vragen. Verzoeker vordert om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om zijn bijzondere band met België. Verzoeker baseert zich hiervoor op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955. Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Zowel het samenleven zelf als de plaats waar het gezin verblijft zijn componenten van éénzelfde gezinsleven. Verzoeker en familie hebben geen sociale binding meer met de Fed. Rusland. Verzoeker en familie zijn dan ook het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld. Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Verzoeker en familie hebben in deze vele jaren in België een grote kennis- vriendenkring opgebouwd. Verzoeker en familie vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. Verzoeker en familie zijn zich niet aan het integreren, maar zijn reeds geïntegreerd in België en in de streek van Kortrijk.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat verzoeker en familie nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap. Tenslotte dient benadrukt zij allen perfect Nederlands spreken en verzoeker en zus ernstig studeren, zodat zij dan ook onmiddellijk een job zullen vinden op de Belgische arbeidsmarkt. De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

In de zaak 123 248 voeren de tweede, de derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij in hun eerste middel eveneens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hun middel luidt als volgt:

"Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag wordt gedaan in België, wat de DVZ ten onrechte niet aanvaard:

BUITENGEWONE OMSTANDIGHEDEN

Het is duidelijk dat in de gegeven omstandigheden de aanvraag niet kan worden gedaan via de bevoegde consulaire dienst van de Fed. Rusland.

(i) Verzoekers hebben een duurzame binding opgebouwd met België en zijn alhier perfect geïntegreerd.

De ouders leerden Nederlands en volgden een integratiecursus.

De dochter studeert heden handel en spreekt perfect Nederlands. Zij heeft geen enkele binding meer met de Fed. Rusland. Zij is trouwens sedert jonge leeftijd in België en is België als haar land gaan beschouwen.

De zoon volgt deeltijds onderwijs en zal na het beëindigen van deze opleiding onmiddellijk een vast contract bekomen bij aannemer H. (...).

Het is duidelijk dat indien in leven dat zij nu hebben op het Belgische grondgebied een breuk wordt gemaakt omdat verzoekers hun regularisatievraag zouden dienen in te dienen in de Fed. Rusland dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mede brengt.

Verzoekers vinden hun psychisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied en zijn elke binding met de Fed. Rusland verloren.

(ii) Dient ook nog benadrukt de kinderen van verzoekers momenteel studeren in België. Dit is van primordiaal belang, met het oog op hun toekomstige tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt.

Een terugkeer naar de Fed. Rusland zou betekenen dat zijn het huidig schooljaar 2012-2013 niet kunnen afmaken, wat duidelijk hun verdere beroepsperspectieven niet ten goede komt.

De kinderen van verzoekers zullen na het behalen van hun diploma onmiddellijk aan de slag kunnen op de Belgische arbeidsmarkt, te meer gezien zij perfect Nederlands spreken. Aannemer H. (...) beloofde reeds aan de zoon Igor dat hij na zijn deeltijds onderwijs onmiddellijk bij hen definitief aan de slag kan.

Het abrupt afbreken van hun opleiding, betekent zij bij hun terugkomst naar België hun schooljaar van meet af aan dient over te doen.

Wanneer zij dan terug kunnen komen naar België is bovendien onzeker. Mogelijks zullen zij dan ook nog volgend schooljaar 2013-2014 niet tijdig in september kunnen starten, waardoor zij nog eens een trimester missen.

Het abrupt afbreken hun opleiding is een zeer moeilijk te herstellen nadeel en dan ook totaal niet verantwoord. Het afmaken van hun opleiding is van primordiaal belang in de huidige maatschappij en werkt bovendien een totale integratie in de hand.

(iii) Tenslotte dient er ook nog op gewezen dat verzoekers in België een gans sociaal leven hebben opgebouwd met Belgen.

Verzoekers hebben door hun verblijf in België, hun hecht gezinsleven en sociaal leven in België, hun affectieve band met de Fed. Rusland compleet verloren.

Verzoekers hadden geen enkel probleem om zich aan te passen aan de Belgische cultuur en hebben zich reeds duidelijk geïntegreerd.

Een terugkeer naar de Fed. Rusland zouden het sociaal en gezinsleven van verzoekers ten zeerste verstoren.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer zou ontegensprekelijk artikel 8 van het EVRM schenden.

Verzoekers hebben nooit trouwens tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Een terugkeer van verzoeker naar de Fed. Rusland is volledig disproportioneel. Van enig hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap kan geen sprake zijn.

Alle bovenstaande ingeroepen buitengewone omstandigheden en gegevens dienen als één geheel in beschouwing te worden genomen. Zij leveren duidelijk het bewijs van het buitengewoon karakter, in die zin dat dezen samen in overweging genomen verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging.

Er zijn in casu duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig welke rechtvaardigen dat de regularisatieaanvraag in België wordt gedaan en niet bij de Belgische diplomatieke post in de Fed. Rusland.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De DVZ nam bovenstaande redenen ten onrechte niet in overweging.

GEGRONDHEID REGULARISATIEAANVRAAG

Bovendien zijn boven aangehaalde redenen samen in overweging genomen tevens gegronde redenen om machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur te vragen.

Verzoekers vorderden om humanitaire redenen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur, meer bepaald om hun bijzondere band met België.

Verzoekers baseren zich hiervoor op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Zowel het samenleven zelf als de plaats waar het gezin verblijft zijn componenten van éénzelfde gezinsleven.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met de Fed. Rusland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunne gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard.

Verzoekers hebben in deze vele jaren in België een grote kennis- vriendenkring opgebouwd.

Verzoeker vinden hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

Verzoekers zijn zich niet aan het integreren, maar zijn reeds geïntegreerd in België en in de streek van Kortrijk.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt dat verzoekers nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

Tenslotte dient benadrukt zij allen perfect Nederlands spreken en de kinderen ernstig studeren, zodat zij dan ook onmiddellijk een job zullen vinden op de Belgische arbeidsmarkt.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet."

4.1.2. In de zaak 123 218 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het eerste middel in haar nota als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker acht deze rechtsregel geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou hebben geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving diverse (deelcertificaten van de lessen Nederlands voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en dit staven aan de hand van getuigenverklaringen, hun zoon – G.I. (...) - deeltijds studeert en deeltijds werkt en dit staat aan de hand van schoolattesten, een verklaring van de werkgever en diverse loonfiches en een vast contract zou kunnen bekomen bij zijn huidige werkgever, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit op een of andere wijze schade zouden berokkend hebben aan de Belgische staat of aan de gemeenschap dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun dochter, Z. (...), en hun meerderjarige zoon, Igor, hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en getuigenverklaringen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 28.01.2008 een asielaanvraag in, die op 16.07.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure — namelijk iets minder dan 6 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij gezien hun lang verblijf in België geen banden meer hebben in hun land van herkomst en zich er niet meer zouden kunnen aanpassen. Het echter de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoeker en zijn familieleden geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoeker beroept zich in belangrijke mate op het feit dat hij perfect zou zijn geïntegreerd in België, waardoor de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in het land van herkomst zou kunnen worden ingediend.

In antwoord op verzoekers beschouwingen, laat de verwerende partij gelden dat het langdurige verblijf van verzoeker en de daaruit volgende integratie betrekking hebben op de argumenten ten gronde voor het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding motiveerde geheel terecht dat dergelijke elementen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België werd ingediend.

De verwerende partij verwijst nog naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. Verzoeker is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens verzoeker het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu hem discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre verzoeker met de „ integratie ” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat hij momenteel studeert in België, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Aziel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dienaangaande terecht motiveerde dat verzoeker niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Terwijl uit het dossier tevens blijkt dat verzoeker geen gespecialiseerd onderwijs behoeft.

“In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (Rv.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, Rv.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk” (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch een dergelijke beoordeling kan door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteraard niet worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker slaagt er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij en zijn familie in België een volledig sociaal leven zouden hebben opgebouwd en een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM zou impliceren, verwijst de verwerende partij hoofdzakelijk naar de uiteenzetting dienaangaande in replek op verzoekers vierde middel.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing zowel aan verzoeker, als aan diens familieleden het verblijf van meer dan drie maanden weigert, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 8 EVRM. Gewone sociale relaties vallen immers niet onder de bescherming van de voormelde verdragsbepaling.

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.V.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). ” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Terwijl bovendien dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

In de zaak 123 248 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het eerste middel in haar nota als volgt:

“In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers achten deze rechtsregel geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte zou hebben geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving diverse (deel) certificaten van de lessen Nederlands voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en dit staven aan de hand van getuigenverklaringen, hun zoon – G.I. (...) - deeltijds studeert en deeltijds werkt en dit staat aan de hand van schoolattesten, een verklaring van de werkgever en diverse loonfiches en een vast contract zou kunnen bekomen bij zijn huidige werkgever, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit op een of andere wijze schade zouden berokkend hebben aan de Belgische staat of aan de gemeenschap dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun dochter, Z. (...), en hun meerderjarige zoon, Igor, hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en getuigenverklaringen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 28.1.2008 een asielaanvraag in, die op 16.07.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure — namelijk iets minder dan 6 maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen halen aan dat zij gezien hun lang verblijf in België geen banden meer hebben in hun land van herkomst en zich er niet meer zouden kunnen aanpassen. Het echter de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De verwerende partij laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers beroepen zich in belangrijke mate op het feit dat zij perfect zouden zijn geïntegreerd in België, waardoor de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet in het land van herkomst zou kunnen worden ingediend.

In antwoord op verzoekers hun beschouwingen, laat de verwerende partij gelden dat het langdurige verblijf van de verzoekende partij en de daaruit volgende integratie betrekking hebben op de argumenten ten gronde voor het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding motiveerde geheel terecht dat dergelijke elementen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België werd ingediend.

De verwerende partij verwijst nog naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu hem discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

In zoverre verzoekers verwijzen naar het feit dat hun kinderen momenteel studeren in België, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dienaangaande terecht motiveerde dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Terwijl uit het dossier tevens blijkt dat verzoekers kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft.

“In zoverre de verzoekende partij betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.” (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij middels de uiteenzetting bij hun eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beogen, doch een dergelijke beoordeling kan door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteraard niet worden gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekers slagen er geenszins in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

In zoverre verzoekers nog verwijzen naar het feit zij in België een volledig sociaal leven zouden hebben opgebouwd en een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM zou impliceren, verwijst de verwerende partij hoofdzakelijk naar de uiteenzetting dienaangaande in repliek op verzoekers hun vierde middel.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing alle leden van het gezin het verblijf van meer dan drie maanden weigert, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat verzoekers zich niet dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 8 EVRM. Gewone sociale relaties vallen immers niet onder de bescherming van de voormelde verdragsbepaling.

“De verzoekende partij toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar de verzoekende partij op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). De verzoekende partij toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Terwijl bovendien dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet

onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partijen bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen houden voor dat de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden ten onrechte niet werden aanvaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als buitengewone omstandigheden aanvoerden dat zij een duurzame binding hebben opgebouwd met België en hier perfect geïntegreerd zijn, waarbij gewezen wordt op de taalkennis, integratiecursussen en studies en werkvooruitzichten, dat de dochter studeert, perfect Nederlands spreekt en geen enkele band meer heeft met het land van herkomst, dat de zoon deeltijds onderwijs volgt en uitzicht heeft op een vast contract, dat zij elke binding met het land van herkomst zijn verloren, dat de kinderen in het geval van terugkeer hun schooljaar niet kunnen afmaken hetgeen hun beroepsperspectieven niet ten goede zou komen, dat zij een sociaal leven in België hebben opgebouwd, dat een terugkeer disproportioneel is en een schending van artikel 8 EVRM zou betekenen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partijen dezelfde ‘buitengewone omstandigheden’ herhalen in hun eerste middelen als deze die zij aanvoerden in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij wijzen in dezelfde bewoordingen opnieuw op de integratie, het beheersen van de taal, het verlies van de band met het land van herkomst, de opleidingen en toekomstperspectieven van de kinderen, het sociaal en gezinsleven in België en de disproportionaliteit van de beslissing, terwijl de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk stelde:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds januari 2008 in België verblijven, geïntegreerd zijn en dit staven aan de hand van attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie, Nederlands leren en spreken en ter staving diverse (deel)certificaten van de lessen Nederlands voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd en dit staven aan de hand van getuigenverklaringen hun zoon – G.I. (...) - deeltijds studeert en deeltijds werkt en dit staat aan de hand van schoolattesten, een verklaring van de werkgever en diverse loonfiches en een vast contract zou kunnen bekomen bij zijn huidige werkgever, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit op een of andere wijze schade zouden berokkend hebben aan de Belgische staat of aan de gemeenschap dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun dochter, Z. (...), en hun meerderjarige zoon, I. (...), hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, en getuigenverklaringen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen: niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing hét land dienden te verlaten. Zij dienden op 26.01.2008 een asielaanvraag in, die op 16.07.2008 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigerig van de subsidiaire, bescherming. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij gezien hun lang verblijf in België geen banden meer hebben in hun land van herkomst en zich er niet meer zouden kunnen aanpassen. Het echter de persoonlijke keuze van betrokkenen geweest om in België te verblijven alsook om geen contacten te onderhouden met hun land van herkomst. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel, hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

De verzoekende partijen laten na de argumenten van de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing te weerleggen en beperken zich tot een loutere herhaling van de elementen aangevoerd bij de aanvraag.

Bovendien betreffen deze argumenten elementen van integratie, terwijl uit de motivering van de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de integratie van de verzoekende partijen nog niet aan de orde was in de beslissing omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu hierbij enkel uitspraak wordt gedaan over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid ervan. Pas indien de bevoegde overheid van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij onder meer rekening kan houden met de mate van integratie van de betrokkenen. De verzoekende partijen maken niet concreet aannemelijk waarom de verwerende partij de integratie, die een argument betreffende de gegrondheid van de aanvraag uitmaakt, in rekening diende te nemen bij het oordeel omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Voorts komt het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toe, in het kader van diens ruime discretionaire bevoegdheid, te oordelen dat de aangehaalde elementen van integratie niet afdoend zijn om een machtiging toe te kennen. Evenmin is het kennelijk onredelijk te oordelen dat het gebrek aan band met het herkomstland en de vooruitzichten op werk en het afmaken van studies en het hebben van een sociaal leven in België en de verstoring hiervan bij tijdelijke terugkeer en rekening houdend met de duur van het verblijf van verzoekers in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt te meer niet is aangetoond dat bijzondere studies nodig zijn die niet mogelijk zijn in het herkomstland.

Verder voeren zij in hun eerste middelen onder de hoofding "gegrondheid regularisatieaanvraag", zoals uit de benaming duidelijk blijkt, elementen aangaande de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf aan. Hiermee weerleggen zij evenmin de argumentatie van de eerste bestreden beslissing nu deze inhoudt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en geenszins ongegrond. De verzoekende partijen geven voorts zelf aan door middel van de hoofding dat het gaat om elementen die moeten worden betrokken bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, terwijl thans de ontvankelijkheid ervan aan de orde is.

Waar zij verwijzen naar artikel 8 van het EVRM en een argumentatie omtrent het gezinsleven uitwerken, kan verwezen worden naar de bespreking van de vierde middelen onder punt 4.4.3, waarbij de schending van deze bepaling werd aangevoerd. Zoals uit de bespreking blijkt wordt de schending echter niet aannemelijk gemaakt.

De eerste middelen zijn ongegrond.

4.2.1. In de zaak 123 218 voert de eerste verzoekende partij in haar tweede middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Haar middel luidt als volgt:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ stelt louter en alleen dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen om de aanvraag in België te doen. Voor het overige motiveert zij op geen enkele wijze haar beslissing. Hoe zij tot deze beslissing kwam is een raadsel?

Dat verzoeker ernstig studeert en deeltijds werkt in België en door de beslissing van de DVZ een abrupt einde wordt gemaakt aan zijn opleiding en werk, wordt op geen enkele wijze door de DVZ gemotiveerd. De beslissing van de DVZ is geenszins gerechtvaardigd.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Bij gebrek aan dergelijk onderzoek geeft zij dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In de zaak 123 248 voeren de tweede, de derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij in hun tweede middel eveneens de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Hun middel luidt als volgt:

"Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermijden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er is geen sprake van enige motivering, maar enkel van een stereotiep algemene standaardbeslissing. In elk geval voor zover er al zou kunnen gesproken worden van enige motivering is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ stelt louter en alleen dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn die rechtvaardigen om de aanvraag in België te doen. Voor het overige motiveert zij op geen enkele wijze haar beslissing. Hoe zij tot deze beslissing kwam is een raadsel?

Dat Z. (...) ernstig studeert in België en door de beslissing van de DVZ een abrupt einde wordt gemaakt aan haar studies, wordt op geen enkele wijze door de DVZ gemotiveerd. De beslissing van de DVZ is geenszins gerechtvaardigd.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Bij gebrek aan dergelijk onderzoek geeft zij dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2.2. In de zaak 123 218 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het tweede middel in haar nota als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van:

- artikel 52 van de Vreemdelingenwet ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- de zorgvuldigheidsplicht.*

De verwerende partij stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoeker nochtans voorgehouden schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij tevens blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing stereotiep zou zijn gemotiveerd, nu uit de motieven van de beslissing afdoende blijkt dat terdege rekening werd gehouden met alle elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering (quod non in casu), dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

In de zaak 123 248 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het tweede middel in haar nota als volgt:

"In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 52 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de zorgvuldigheidsplicht.

De verwerende partij stelt vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans voorgehouden schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij tevens blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische

correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hen toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekers toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers hun uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers hun tweede middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers hun uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekers zijn niet ernstig waar zij voorhouden dat de bestreden beslissing stereotiep zou zijn gemotiveerd, nu uit de motieven van de beslissing afdoende blijkt dat terdege rekening werd gehouden met alle elementen die verzoekers hun situatie daadwerkelijk kenmerken.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering (quod non in casu), dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821, e.a.).

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers hun concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

4.2.3. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, dat het toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus betreft, in de hoofding van hun tweede middelen aanvoeren, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelichten waarom zij van oordeel zijn dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 io. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of dit onderdeel dienstig kan aangevoerd worden is het onderdeel van de middelen waarin de geschonden bepaling niet wordt toegelicht onontvankelijk.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing moet duidelijk de

determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar de redenen waarom de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn die maken dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling niet konden indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit de verzoekschriften blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In de eerste plaats kan verwezen worden naar de bespreking van de eerste middelen, waarbij het begrip “buitengewone omstandigheden” wordt uiteengezet.

In hun tweede middelen stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen van het dossier, zonder uiteen te zetten met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden, en dat de verwerende partij louter stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn zonder verder te motiveren, zodat het een raadsel zou zijn hoe tot de bestreden beslissing werd gekomen. Gelet op de motivering van de eerste bestreden beslissing, die reeds hoger werd geciteerd, kunnen de verzoekende partijen deze grief niet op ernstige wijze aanhalen nu de verwerende partij omstandig omtrent alle aangevoerde elementen argumenteert waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België zouden kunnen rechtvaardigen. In de eerste bestreden beslissing wordt er, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, rekening gehouden met het feit dat de eerste verzoekende partij ernstig studeert en deeltijds werkt, nu de verwerende partij hieromtrent motiveert dat dit elementen met betrekking tot de integratie van de betrokkene betreffen, hetgeen de gegrondheid van de aanvraag aangaat en in het kader daarvan dient te worden onderzocht. De verzoekende partijen kunnen hieruit zonder twijfel afleiden dat deze elementen om deze aangehaalde reden niet kunnen volstaan als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar zij stellen dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd aangaande de studies van de vierde verzoekende partij en het feit dat deze abrupt beëindigd zullen worden, wijst de Raad er op dat in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat niet dit aanzien wordt als een buitengewone omstandigheid nu niet wordt aangetoond dat de scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat zij bovendien geen gespecialiseerd onderwijs noch gespecialiseerde infrastructuur die niet te verkrijgen is in het land van herkomst behoeft. Dit alles wordt door de verzoekende partijen niet ontkend of weerlegd in hun verzoekschriften. Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van het vorige middel.

De verzoekende partijen maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, die de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van de middelen is ongegrond.

De beide tweede middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.3.1. In de zaak 123 218 voert de eerste verzoekende partij in haar derde middel de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Haar middel luidt als volgt:

*“Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.
De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.
Door de beslissing zouden verzoeker en familie worden weggerukt uit België waar zij sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden.
Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de schoolopleiding en werk van verzoeker inhouden.
Ook het sociaal leven van verzoeker en familie zou ten eerste worden verstoord.
Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.
Verzoeker en familie zijn ondertussen 5 jaar in België en hun kinderen studeren ernstig.
De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.
Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

In de zaak 123 248 voeren de tweede, de derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij in hun derde middel eveneens de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Hun middel luidt als volgt:

*“Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.
De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.
Door de beslissing zouden verzoekers worden weggerukt uit België waar zijzelf sociaal en psychologisch hun evenwicht vinden.
Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de schoolopleiding van de kinderen van verzoekers inhouden.
Ook het sociaal leven van verzoekers zou ten eerste worden verstoord.
Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.
Verzoekers zijn ondertussen 5 jaar in België en hun kinderen studeren ernstig.
De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.
Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is.
Dat het middel bijgevolg ernstig is.”*

4.3.2. In de zaak 123 218 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het derde middel in haar nota als volgt:

*“In een derde middel beroept verzoeker zich op een schending van het proportionaliteitsbeginsel.
Verzoeker verwijst naar het feit dat zijn familie zou worden weggerukt uit België, alwaar zij een sociaal en psychologisch evenwicht hebben gevonden. Er wordt verwezen naar het langdurige verblijf in het Rijk en naar het feit dat de kinderen van het gezin in België studeren.
De verwerende partij beklemtoont nogmaals dat de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.
De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.*

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (Rv.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoeker schijnbaar vergeet.

De verwerende partij laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het evenredigheidsbeginsel (als toepassing van het redelijkheidsbeginsel) schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.” (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht oordeelde dat noch het langdurig verblijf van verzoeker, noch het feit dat de kinderen van het gezin in België studeren, als buitengewone omstandigheid in aanmerking kan genomen worden.

Verzoeker beperkt zich tot ongestaafde en hypothetische beschouwingen, doch slaagt er geenszins in aan te tonen dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel zou zijn. Verzoeker slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

In de zaak 123 248 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het derde middel in haar nota als volgt:

“In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij verwijst naar het feit dat de familie zou worden weggerukt uit België, alwaar zij een sociaal en psychologisch evenwicht hebben gevonden. Er wordt verwezen naar het langdurige verblijf in het Rijk en naar het feit dat de kinderen van het gezin in België studeren.

De verwerende partij beklemtoont nogmaals dat de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt, waarbij de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De verwerende partij laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het evenredigheidsbeginsel (als toepassing van het redelijkheidsbeginsel) schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat de verzoekende partij met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.” (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht oordeelde dat noch het langdurig verblijf van verzoekers, noch het feit dat de kinderen van het gezin in België studeren, als buitengewone omstandigheid in aanmerking kan genomen worden.

Verzoekers beperken zich tot ongestaafde en hypothetische beschouwingen, doch zij slagen er geenszins in aan te tonen dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel zou zijn. De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.3.3. Met betrekking tot de schending van het proportionaliteitsbeginsel wijst de Raad op het volgende.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De verzoekende partijen herhalen hun grieven die zij aanhaalden in het kader van de eerste en de tweede middelen uit hun verzoekschriften en stellen voorts louter dat de gevolgen van de beslissing van de verwerende partij totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel uit deze beslissing meent te halen. Gelet op de bespreking van de vorige middelen en gelet op de betogen in het kader van hun derde middelen, dient er te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

De middelen zijn ongegrond.

4.4.1. In de zaak 123 218 voert de eerste verzoekende partij in haar vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Haar middel luidt als volgt:

“Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker en familie.

Verzoeker en familie hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoeker en familie zijn dan ook het land België als het hunnen gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoeker en

familie gedurende deze jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker en familie vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker en familie.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In de zaak 123 248 voeren de tweede, de derde, de vierde en de vijfde verzoekende partij in hun vierde middel eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hun middel luidt als volgt:

"Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekers.

Verzoekers hebben geen sociale binding meer met hun geboorteland.

Verzoekers zijn dan ook het land België als het hunnen gaan beschouwen en hebben er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verder wensen verzoekers er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekers gedurende deze jaren in België hebben opgebouwd in België, reeds daarom al hun recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekers gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekers en hun dochtertje vinden immers hun psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekers.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.4.2. In de zaak 123 218 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het vierde middel in haar nota als volgt:

"In een vierde middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker zowel het bestaan van een beschermingswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing werd geschonden, voldoende nauwkeurig moet aantonen, opdat een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou kunnen worden gemaakt.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing ten aanzien van alle gezinsleden van verzoeker werd genomen, zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing een flagrante schending zou inhouden van zijn recht op een gezinsleven.

Verzoeker verwijst naar zijn sociale binding met België, doch dienaangaande dient nogmaals te worden benadrukt dat louter sociale of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). " (R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

"Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). " (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

"Verzoeker toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...) Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar verzoeker verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging gezien artikel 49, § 2 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...)" (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat voorts gelden dat in casu in elk geval geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoeker beperkt zich tot de ongestaafde bewering dat hij geen sociale binding meer zou hebben met zijn geboorteland. Verzoeker maakt gewag van een levensnoodzakelijke omgeving in België, doch toont geenszins aan dat hij tezamen met zijn familieleden geen gezinsleven zou kunnen onderhouden in het land van herkomst.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag heeft inderdaad enkel tot gevolg dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

In de zaak 123 248 antwoordt de verwerende partij met betrekking tot het vierde middel in haar nota als volgt:

"In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers zowel het bestaan van een beschermingswaardig privéleven, als de wijze waarop dit door de bestreden beslissing werd geschonden, voldoende nauwkeurig moeten aantonen, opdat een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk zou kunnen worden gemaakt.

De verwerende partij merkt op dat de bestreden beslissing ten aanzien van alle leden van verzoekers hun gezin werd genomen, zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing een flagrante schending zou inhouden van zijn recht op een gezinsleven.

De verzoekende partij verwijst naar de sociale binding met België, doch dienaangaande dient nogmaals te worden benadrukt dat louter sociale of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

"De verzoekende partij toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar de verzoekende partij op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). De verzoekende partij toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM. " (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

"Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615). "

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : Rv.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004). ” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

“De verzoekende partij toont verder niet aan welke andere zakelijke of sociale contacten hij heeft die dusdanig zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. (...) Zelfs in de veronderstelling evenwel dat de relaties waarnaar de verzoekende partij verwijst zouden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing als een daadwerkelijke inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij zou moeten beschouwd worden, dan nog moet gesteld worden dat deze inmenging, gezien artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis heeft (...) ” (R.v.V. nr. 75 742 van 24 februari 2012)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat voorts gelden dat in casu in elk geval geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. ” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verzoekers beperken zich tot de ongestaafde bewering dat zij geen sociale binding meer zouden hebben met hun geboorteland. De verzoekende partij maakt gewag van een levensnoodzakelijke omgeving in België, doch toont geenszins aan dat zij tezamen geen gezinsleven zouden kunnen onderhouden in het land van herkomst.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De onontvankelijkheid van verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft inderdaad enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zullen hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.4.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu vormen de verzoekende partijen samen een gezin, zodat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen treffen evenwel het hele gezin zodat het gezin niet wordt gescheiden en de bestreden beslissingen geen schending van het gezinsleven veroorzaken, zoals de verwerende partij eveneens terecht opmerkt in haar nota’s. Daarnaast belet niets de verzoekende partijen dat zij slechts tijdelijk het land verlaten met de mogelijkheid terug te keren wanneer zij voldoen aan de overeenkomstig de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Evenmin hebben de verzoekende partijen voor het nemen van de bestreden beslissingen met de door hen overgemaakte bewijsstukken aangetoond dat hun privéleven geschonden is. De verzoekende partijen geven enkel aan dat zij geen sociale binding meer hebben met hun geboorteland, dat zij een duurzame binding hebben ontwikkeld met België en dat zij een grote kennissen- en vriendenkring, hebben opgebouwd, dat zij beschikken over een sociale en affectieve “entourage” zodat de eerste bestreden beslissing een schending van hun privéleven met zich meebrengt. Hun psychologisch en sociaal evenwicht zou worden geschonden. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partijen weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd. Deze elementen geven de

verzoekende partijen niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hen de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Dienaangaande kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zich beperken tot beweringen en het niet kennelijk onredelijk is aan te nemen dat hun privéleven niet geschonden is door een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland waar zij meer jaren woonden en verbleven dan in België.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de banden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De beide vierde middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, worden de vorderingen tot schorsing, als accessoria van de beroepen tot nietigverklaring, samen met de beroepen tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de excepties van onontvankelijkheid van de vorderingen tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 123 218 en 123 248 worden gevoegd.

Artikel 2

De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN